

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön május 27^{én} 1841.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' cransaci vendégház.

(Folytatása.)

Figyelmesen vizsgálám a' régi várnak komor, óriásilag felnyuló faltöredékeit. A' vad, csendes magányban, a' holdtól csudásan világítva borzalmas tekintetet adának. Általán illy romladék látásakor egészen sajátságos, búsító érzés, aggály lep-meg; mert önkénytelenül fut-át képzetem a' nagy apától késő unokaig egykor ott mosolygó vagy borongó, ébredő 's elhunyt napok hosszú során; 's mindenek mulékonyságának nagyszerű képe végre mindennapunk lealkonyultával egyesül.

„E' vár azonban nem rég látszik illy pusztán állani“ — szólék a' postainashoz.

„Miattam lehet nyolcz vagy tizenkét éve már, hogy minde-
nestől, mi benne volt, leégett“ — felelé.

„Szörnyűség! miképp' esett e' nagy szerencsétlenség? — kér-
dém tovább.

„Miképp'? — a' falusi nép a' kormányváltozás kitörésekor
összesereglett. Az urnő szigorúsága miatt gyűlöltetett, 's ekkor
mindent feldultak, perzselték. Gazdag grófnőé volt a' vár: ő is
elégett.“

„Nem ugy van“ — kiálta-fel Orny hirtelen mellettem.

„De bizony uram! — felelt a' fuvaros — hiteles emberek aj-
kíróll hallottam. Egy a' várbán született ifjú ember is (hir szerint
a' grófnő fijának kellett lennie) elhamvadt; ezt becsületes, avatott
emberek mondták.“

„Hazudtak“ — szállalt Orny ur.

„Nem bánom; ha nem hiszi, vagy jobban akarja tudni, mit
kérdesz engem?“ — morgá a' kocsis boszúsan, 's ismét lovaihoz
fordulva megvagdalta őket, 's ugy kergeté, hogy csak zugott.

„Tehát ön arról értesítve van?“ — szólék Orny urhoz.

„Jóformán pontosan — válaszolt — mert én magam vagyok az ott elégettnék hirteltt fiú.“

„Hogyan? ön maga fija 's unokája a' vár öreg birtokosának?“ — kiálték-fel csudálkozva; a' történet, vagy is ezen eset különös benyomást tön rám.

„Én senki fija sem vagyok“ — morgá.

„De hiszen előbb monda, hogy“ —

„No igen — felelé — ez semmi ellenmondás.“

Kivánságomat észre látszott venni, 's nagy örömemre besem várva kérésemet, következő elbeszéléssel elégité-ki.

Tizenötödik évemig azon falu lelkészétől neveltetem, mellynek gyertyávilágait félóra előtt jobbról a' sötétben csillogni láttuk. Rokonommak tartám, sőt atyámnak, ki hivatala miatt nem lehet. Hibáztam; csak később tudám-meg, hogy egészen mások gyermeke vagyok; hogy érettem pontosan nem megvetendő tartáspénzt kapott; 's mi több kötelezve volt engem legjobb módon nevelni.

Ha szülőimről kérdezősködtem, közönségesen csak ezt felelé: „gyermek, sokat kérdessz; régen elhalt szülőidet nem ismerém; te rám bizatal; értted tisztos tartáspénzt fizetnek; azért gyanitom, szép birtokodnak kell lenni: de mennyi 's hol, megtudhatod, ha korosabb leszesz.“

Szeretém a' tisztos férjfiút. Ifjú szívem érzé a' hiányt, hogy magát egy szívhez sem csatolhatja. Kinos volt nélkülözni szülőket, egy lelket sem birnom, kihez közelbről tartoznám. Irigylém a' falu legszegényebb gyermekeinek boldogságot, anyától átkaroltathatniok, tőle csókot nyerhetniök.

A' jámbor öreg ur maga nemében igen jó nevelést adott. Nyelvekben 's tudományokban oktatott. Tizenöt éves koromban Montpellierbe, egy évvel utóbb tudományos kimiveltetésem bevégzésére Toulouseba hozott. Azután többé soha nem láttam, mert meghalt; évnegyedenként bizonyos összeget huztam pontosan egy pénzváltótól, kihez a' lelkész utasított. Sokáig gyámatyámtól hittem érkezettnek; a' pénzváltótól azonban megtudám, hogy majd e' majd ama parisi ház tön rendeléseket fizetésem végett.

Boldog voltam; ki is ne volna ezen korban? Szenvedélyim ébredni kezdtek; heves képző erővel birtam: költő valék. A' világ rózsaszinű fényben csillogott előttem; édes csalódások közt ábrándoztam; az embereket nem ismerém; szeretém mindnyájokat lényeim zabolátlan odaengedésével. Kellőnél több pénzem volt; vigan élheték, 's többeken segíthettem. Egy barátom volt; rajta egész lélekkel csüggttem; 's mi több, legelsőbbben érzém a' viszonzott

szerellem boldogságát. Az élet mindannyi üdvei tárva álltak előttem; valóban, most magam előtt örültnék látszom.

Néhány hét egemet lerombola, 's kéjvámoromból felriasztott. Tizenkilenczedik évembe léptem; a' — nem, nem szeretett, hanem szentként imádott kedvelt — jó származatú, de anyjával, egy őrnagy özvegyével, szorultt helyzetben vala. Határozatom volt hivatal után látni, 's ha ez megvan, boldogságomat öregbitendő, a' választottnak kezét megkérni. Mióta vele ismeretséget köték, anyjával tisztessen 's gondtalanul élhete; mert jövedelmem nagyobb részét tudta nélkül hozzá átszivárogtattam. Erre barátom 's megbizottamat használám; eszközt 's utat kellett keresnie a' család körül valamiképp a' gyámolitást sikeríteni, hogy nevem mellette titokban maradjon: mert nem hálaérzetet, hanem szerelmet akartam. A' gyengéd viszonyt sérteni féltem, ha a' kedvelt előtt mint jötevő tűnném-fel.

Ez alatt nem tudám, hogy meghitt barátom az anyát 's leányát pénzzel a' szó saját értelmében számára tartogatta; hogy szegénységöket 's pénzzel a' hölgy elnyerhetésére használá, hogy midőn buzgólkodva tisztelém ártatlanságát, megcsalt; hogy bárgyú pimaszként szükség esetében, ha barátommali gyalázatos társalgása egykor nyilvános szégyennel fenyegetné, férjének számíttatám; mind ez igen véletlenül esett tudtomra. A' kedveltnek névünnepe reggén ajándokot akartam hozni; kopogatásomra halkkal, 's csak félig nyitá-meg ajtaját; úgy tetszék, beakarná zárni, de átható kiáltással földre rogyott. Ijedve léptem-be, 's barátomat öltözködésben találtam: majdnem elvesztém eszméletemet. Némán, szégyenültten álla itt. Iszonynyal siettem-el. Kétségbeesés gyötört; forró lázba estem. Hellyre állíttatásom után értém másoktól, kikben eddig semmi bizalmat nem helyezék, elárultatásom történetét. Bár az áruló 's elcsábítottja próbát tettek ismét hozzám csatlakozni, mindkettőt visszaszítám. E' nap óta a' Judás legkeserűbb ellenségemmé vált. Nyilvánosan guny tárgyává aljasított; összekaptunk; karját keresztül lövém. Még vérében halált, végveszélyt esküvék ellenem.

Ugyanekkor látogatás ért, mely Toulouseból eltávozott. Egy napon utas jött hozzám. Miután bebizonyítám magamat annak, kit keresett — még pénzváltóhoz is el kellett vele mennem — bizalmas lön.

„Orny ur — mondá — meg vagyok bizva e' bepecsételt nyalábot kezéhez szolgáltatni; ön szives lesz a' vétel felől nyugtatványt adni.“ — Vevém a' csomót, 's a' kért iratot átnyújtám. Ekkor mondá: „Orny ur, jó lesz önnek tüstént a' loubrei grófnőhöz térni,

's jogait, mint fija, vele megismertetnie. A' nyalábban rejtező bizonyítványok e' felől, jobbadán nem rég skót országban elhunyt atyjának kezeiratai, ellenmondást nem tűrnek. Eddigi fizetései megszűnvék; anyjának dolga most jövőjéről gondoskodni."

, Hol van anyám, hol találom-fel őt? — kiálték örvendő ije-delemmel, elragadtatással. Isten tudja, mit érezék. Az utazó tizenennyolcz év óta Parisban lakottnak, 's most hosszas távolléte után először ismét házi ügyek miatt Languedocba, ősi loubrei várába tértnék állítá, hol csak kevés hónapig fog tartózkodni."

, Hiában gyötrém őt szülőim' 's viszonyaikat illető kérdésekkel; nem tudott rólok semmit; egyiket sem ismerte személyesen. Mindent valószínűleg atyám családja általi megbízatásból tett; ő maga sem volt francia, hanem angol. Foglalkozásai végeztével elhagyott."

, A' csomóból, melyet remegő kezekkel törtem-fel, szülőim viszonyairól, 's mért tagadtak-meg illy soká, semmi felvilágítás nem tünt-ki. Írásbeli magyarázatokat találtam atyám kezétől; engem illető leveleket a' grófnőtől; keresztleveleket, bizonyítványokat dajkántól, egy előttem ismeretlen haszonbérllő családtól, mellynél hihetőleg négy éves koromig tartózkodám; előbbi nevelőmtől, a' lelkésztől, 's egyéb, származatomnak ha törvényességét nem is, de hitelességét bebizonyító irományokat."

, O milly örömmel hagytam-el a' gyűlöltt Toulouset! Barátot 's kedvest vesztettem; de egy anyát leltem-fel. Emlékezém még gyermekkoromból, hogy az agg lelkésznél a' loubrei grófnőt hal-lottam koronként említetteti. Akkor csak szint' olly szépnek mint szerencsétlennek tudták; most homályosan érthetém, hogy enmagam inkább vagy kevésbbé oka vagy következménye lehettem szerencsétlenségének."

, Megérkeztem. Reszketve indultam a' vár felé: bejelentetém magamat. Egész uton tanulám, mielőtt, mint feltalált fiú, anyám keblére borulnék, játszandó szerepemet. Remegtem, hogy az ije-delem 's elragadtatás szívét megrepeszthetnék."

, Bevezettek. A' grófnő jött; nemes alak, melly tiszteletet önte belém, 's melly ifjúsága bájaiból olly sokat horda magán, hogy alig hihetém: e' nő szült engem. Még nem volt harminczkilencz éves, hanem alig harmincz évűhöz hasonlita."

, Hozzá léptem; szívem elszorult. Akartam rá feltekinteni, de szemeim örömkönyűikben elhomályosultak; beszélni, de szavam fájdalmaim özönében megtört. Eldadogtam nevemet; mondtam; honnan jövök; kértem, nem siratá-e elvesztett fijas; térdeimre süllyedtem lábainál, 's az anya nevét rebegtem."

„Ijedtnek látszék, ’s mondá: „ifjú ember, térjen magához; mit kér? kihez akar? mért sir?” — Ismétlém térdeimen történetemet, ’s anyának nevezém.”

„Ifjú ember! — felelé szeliden — ön téved. Én vagyok ugyan a’ keresett grófnő, de férjülve soha nem valék, nem vagyok, annál kevésbbé volt fiam; tehát el sem vesztheték. Kétségkül ön hiedékenységével igen illetlen tréfát üzni, vagy megbántásomra eszközül használni akarák. Keljen-fel!”

„Felkelék, hanem szavai által kábulttan. Elég erőm volt eszmeletemet visszanyerni. Elmélyedve ’s megindultan láttam őt; de tekintetében nem feküdt az anyának édes nyugtalansága, mely közel vala elveszett gyermekét átkarolni: hanem a’ kétségbeesés ’s halálosan sebzett gőg háborgása. Vagy mint bohónak tartottal, vagy mint félbolonddal bánt velem. Ezt fájlalám; még is tévedésem ’s hirtelenkedésemnek tulajdonítám e’ hangulatát; tehát nagyon csendesén, nyugodtan tártam elébe viszonyimat; papiraim közül néhány saját levelét mutattam neki, különféle bizonyítmányokat, első tulajdon ígéretét, minélfogva teljes koromat elérvén, a’ sorsomról gondoskodást magára vállalja, ’s élteben is birtokának szép részét, nehogy családomtól egykor örökségemben kisebbséget szenvedhetnék, nekem biztosítja. — Továbbá egy tőle eredett, számomra évenként tizenöt ezer livrenyi jövedelemről szóló rendes ajánlatot, mellyet atyám kívánatára mintegy tíz év előtt nekem átkezelt; de az ajándok-levelben nem mint fija említettém: ez csak leveleiből, ’s egyéb bizonyítványokból világlott-ki. Most akarhatja nyilvánítását ohajtám.”

„Leirhatlan zavarban volt. — „Ifjú ember — szólt végre — én soha sem valék férjülve; átláthatja, hogy fiamnak elismerve, magamat koromban nyilvános gunynak, szégyennek ki nem tehetem. Ön itt olly irományokkal bir, mellyeknek — átfogja látni — először minőségéről, valamint személye azonságáról kell pontosb felvilágítást nyernem. Hagyja nálam rövid időre papirait átnézés végett; az alatt váromban lakást adandok.”

„Igy szólt. Csak most jövék észre, hogy meg nem tagadhat, hanem mint éltenek szégyenfoltját megtagadni akar; hogy csak az iratokat, egyetlen jogos bizonyítványimat ohajtá hatalmába keritni. Magamhoz vevém őket, ’s tudtára adám csudálkozásomat irántami részvétlenségén; kijelentém, hogy csak bíróság előtt fogom kiadni, ’s neki nyolcz napot hagyok fontolásul; hogy Sigeában határzatát bevárandom, ’s ha addig az anya érzelmeit a’ családi gőg gerjedelmein nem győzelmeskedteti, igényimet törvényesen életbe hozandom.”

(Folytatása következik).

TERMÉSZETI TÖRTÉNET ÉS TUDOMÁNY.

Csontbarlangok Caunes mellett, Aude-megyében. — Marcelles de Serres e' tárgyról következőket közlött a' francia akademiával. — Midőn 1824-ben a' lunel-vieili csontbarlangokat feltalálták, gyanítám, hogy e' tüneménynek általánosnak kell lenni, 's mivel az a' képletektől, melyekből a' földalatti barlangok állnak, független vala, hogy olyan csontokat minden időszaki barlangban találандnak. Sejtés soha jobban nem valósult; mert azóta csak francia ország déli részeiben 20-nál többet leltem, 's nem kevésbé szaporodott számuk a' földgömb minden pontján. A' caunesi barlangok csontjai vereses iszapba temetvék, mely sok, nagyobbára mészszerű kovával van elvegyülve, ahoz hasonlóval, melyből a' körülfekvő hegyek állnak. A' nemek, melyek maradványait a' caunesi földalatti barlangokban eddigelé észrevettem, medvék, hienák, farkasok vagy kutyák, végre kecskékre szorítóknak. Egyik e' nemek közt, melyre a' megmutatott csontok segélyével ismertem, úgy látszik odorrhina volt. Más csonttörédek, melyek a' többi neméi, nem valának elegendőképp' megőrizve, sem eléggé jellemzők, hogy belőlök, kivéve a' nemet, biztos meghatározást vonni lehetett volna. A' caunesi barlangok hiénái- 's medvéinek, fogaik állapotjából következtetve, igen kemény állományokkal kellett táplálkozniok. A' hienák minden foga kopott volt. A' medvék zápfogai úgy el valának romolva, hogy koronájokból alig maradt valami; gyökig el voltak kopva. E' megjegyzés mutatni látszik, hogy a' geologi időkor hienái kirekesztőleg húsevők voltak és sok csontot kellett összemorzsolniok. Végre a' medvéknél, melyek alkalmasint másként táplálkoztak 's faállományokból éltek, a' fogak annál gyorsabban elkoptak volna, minél nagyobbban éheztek. E' megjegyzés nem csupán a' caunesi medvékre 's hienákra vonatkozik, mert déli francia ország minden földalatti odrában hasonló lett dolgokat sokszor volt alkalmam tapasztalni. A' zápfogak ezen elromlása szembetűnő, kivált a' medvéknél, melyek gyakori maradványai a' faugsani barlangokban, déli francia országban valamennyi közt a' legnevezetesebbekben, el vannak terjedve.

Ritka kigyó. — Két utazó, Dellon és Schouten, bizonyítja, hogy Malabar tengerpartján a' kigyók egyik nemére találtak, melyről eddig közlelbbi tudósítások hiányzottak. Az t. i. nem olly hosszú, mint a' Boa Constrictor, hanem csak 15–20 lábnyi, de olly vastag, mint egy közép vastagságú fatörzs, 's feje az ártáéhoz nagyon hasonló. Falánsága rendkívüli; azonban ha igen nagy falatot nyel-el, p. o. egy vastag embert, antilopot, oroszánt, — akkor megful, vagy felpukkad. Közöséges élelme a' sakal: de ha illy aranyfarkast nyelt-el, több napig nem képes mozgatni izmait, hanem meredten és mintegy elkábultva hever a' füben vagy iszapban, 's akármely gyermek is agyonütheti. Hasonló állapotban szenved a' Boa Constrictor is. Ha már illy kigyót e' helyzetben találunk, éles karddal középen kettévágják; 's ő ekkor az elnyelt prédát kihányja, mely nem ritkán gyermek szokott lenni. Dellon ur is tanúja volt illy esetnek. Egy hindosztani család t. i. mezei munkája közben a' közel volt risszalmaboglyára fektetve csecsemőjét; nem sokára egy fenn említett nemű kigyó oda osont, 's a' szegény gyermeket elnyel a' nélkül, hogy a' szülők elég gyors segédelmet hozhattak. A' rémitő rablót későbbben megölék ugyan, de a' csecsemő már megfulva volt.

KÜLÖNFÉLE.

Bécsi lófuttatás a' simmeringi mezőn.—Bécsben azidei első lóverseny maj. 4-én 1 órakor vala, melly alkalommal magyar országiak közül nyertes volt a' 2-ik futásnál (Sweepstakes, mindenik 300 arany) Festetics gróf „Pass par tout“ ménje. — A' 3-ik futásnál (150 arany) nyertes volt Czindery Laj. urnak Ruy-Blas ménje. A' futtatásoknál részt vettek: gr. Zichy Emanuel, gr. Hunyady, gr. Esterházy Mih., Csapody, gr. Szapáry Ant., gr. Nádasdy Tam. lovaik.

A' II-ik lóversenynél (maj. 7-kén, délután 5¹/₂ órakor) magyarok közül nyertes volt a' 2-ik futásban (Sweepstakes) gr. Festetics kanczája (Conscript és Little Bo-peep után). — A' harmadik futásban (Károlyi-Stakes; aláírás 1000 ar.; másodiklóé 100 ar.) főnyertes volt gr. Hunyady ménje Lightfoot; a' második Esterházy Pál herczeg ménje „Gambia“ — Részt vett még: gr. Hunyadynak két más lova: „Argus, és Alcide.“

A' III-ik lóversenynél (maj. 12-én délután) a' fels. császár és király, 's Ferencz Kár., és István fens. főherczegek jelenlétében, magyarok közül senki sem nyert díjt; a' futásoknál azonban részt vettek: Breczenheim hg., gr. Zichy, gr. Festetics, és Czindery ur lovaik.

A' IV-dik lóversenynél (maj. 15-én 1 órakor) magyarok közül az első futásnál nyertes (ezüst kargyertyatartó, 200 arany értékű) volt gr. Hunyady József. ménje „Lighthfoot.“ — A' többi futásnál részt vettek még: hg. Esterházy Pál, gr. Sándor Mórincz lovaik.

Cserkesz temetés.—Ez uttal temetés-leírást közlünk, hol azonban a' holttest nem volt jelen, mivel a' gyászolt az oroszok elleni táborozásban öletékmeg. Ha a' holttest, mint ekkor történt, nincs jelen, a' szoba egy oldalán gyékényre vánkost terítnek, 's ezen vannak a' megholtnak ruhái; közvetlenül e' fölött falra akasztvák fegyverei. A' szoba nőikkel 's a' család nőrokonai és barátaival van megtelve, 's az ajtónál az özvegy áll egyenesen. A' vánkos minden oldalánál leányok vagy néhány fiatal nőrokon ülnek. Az ajtó előtt zöld téren férfiak gyülekeznek. Egyik közülök az ajtóhoz közeledik, 's panasz-zajt üt, melyet a' szobában levő némberek viszonzoznak, fölkelnek, a' férfi pedig szemeit kezeivel elfödve belép, a' vánkos előtt letérdel 's homlokát rá teszi. A' fiatal leánykák mindkét oldalról segítik őt felkelni, 's azután eltávozik. A' többiek egymás után szintén azt teszik, míg mindezen szertartás el van végezve; de a' koros férfiak panasz-zaj helyett vigasztaló vagy nyugtató szavakat mondanak, p. o. ez Isten akarhatja. A' férfiak 's nők e' nagyobb gyűlöngése három napig tart. De a' család hölgyei 's legközelebbi rokonai 14. napig kénytelenek készen lenni a' gyászolók ilyen elfogadásához, 's a' megholtnak ruhái 's más hátrahagyott tárgyak a' leírt állapotban maradnak egészen a' nagy torig, melyet vagy 6. hónap múlva vagy a' halál évnapján adnak. E' lakomaadást maguk a' szegények is soha el nem mulasztják, a' gazdagok pedig más vendégségeket is adnak a' halálnap után egy hét 14. 's 40 napi időközben. Ha halálakor a' megholtnak ruhái nem jó karban valának, ujakat készíttetnek. 's a' rokonok különféle czikket, esizmát, lábbelit, bőr-ivópoarat (az utra) 's a' t. adnak, melyek a' többi tárgyhoz gyékényre tétetnek, 's utóbb a' szomszéd papok és azok közt, kik a' szertar-

tásoknál jelen voltak, elosztatnak. Kivéve a' fegyvereket, melyeket a' megholt hordott, 's a' lovat, mellyen lovagolt, 's melly emléke iránti tiszteletből 6 hónapig istállóban tartatik, és ezen idő alatt jól tápláltatik, a' család maga számára mitsem tarthat-meg. Ki természetes halállal honn halt-meg, testét legott megmossák, uj fehér gyapot vagy lenlepedőbe burkolják, 's 3. vagy 4 óra mulva eltemettetik, melly alkalommal a' legközelebbi szomszédok a' gyászaj első részénél jelen vannak. Ha csatában, t. i. jogszerű ütközetben, nem csupán zsákmányolás végetti kirándulásban (mire pontos választvonal van huzva) öleték-meg a' megholt, azon ruhákban, mellyekben megöleték, megmosás nélkül temetik-el, föltéve, hogy illy állapotban, minthona védelmében elesett, paradicsomba fog fölvétetni; de ha néhány napig sebeit túléli, azt sejtik, hogy vétkezett (tán megsebesítéseért panaszkodott, vagy zugolódott), 's e' miatt meg kell őt mosni, és halhatlan útjára felöltöztetni. Nők 's gyermekek halálakor ugyanazon szertartásokat láthatni, de a' gyülöngések nem olly népesek.

Statistikai adatok Londonról. Nagybritannia e' fővárosának iszonyú terjedtsége felől az ottani „Sun“ következőt mond. — London hossza 8, szélessége 3, köre 26 mértföldet foglal. Van benne 8000. utsza és sikátor, 65 négyszögű tér, 246 templom és kápolna, 207 gyűlhelye a' disszentereknek az idegenek 43 kápolnája, 6 synagoga, összesen 502 imaház. Parlament, ülések alatt London népességét 1.250.000 emberre becsülik. Van e' nagy fővárosban jelenleg 4000 nevelőház, művészet és tudományosságot előmozdító 10 intézet, 122 szegényápolóház, 17 intézet sánták és sinlők, 13 élelmező intézet szegények számára, 's még 704 szegénygyámoló intézet; továbbá 58 törvényszék, 's 4040. ügyvéd. Naponként Londontól kezdve a' Themse torkolatjaig 13.300 nagyobb 's kisebb kereskedői hajó vesztegel; naponként a' fővárosba vagy onnan 40.000 kocszi jár és megy. A' Themsen évenként be vagy kihordott portékák értéke 66.811.222 font sterlingre (mintegy 668 millió ezüst ft.) 's az e' roppant városban évenként keringő birtok 170 millió font sterlingre (mintegy 1.700 millió ezüst ftra) becsültetik.

Hű vőlegény. — Egy francia marquis, kitől forrón szeretett menyasszonyát a' halál elragadta, e' szerencsétlenség által vigasztalhatlan lön. Búskomolyságában mátkájához egészen hasonlító alakot készíttete fából, melyet, mintha élne, felöltöztetett 's rendesen etetett is. Fa-kedvesének szolgálatjára két inast rendelt; olvasásra könyveket, egyéb időöltésül tépni való aranyat, mint az élő dámáknál szokás, adott neki, estve pedig mátkáját lefekteté. Így folytatá 19 évig. Arája halála napján a' faképet mindig befátyolozá. Végre e' jelenkori Toggenburgot megszánta a' halál; de mielőtt meghalt, rendelé, hogy fa-menyasszonyát vele együtt vigyék a' sirboltba.

Ritka levelezés. — A' Dublin Register f. e. apr. 11-ről jelenti, hogy kevéssel az előtt egy gentleman az irlandi fővárosban a' levélpostán egy eleven baglyot kapott. E' madár olly módon vala bezárva a' levélbe, hogy orra a' papirosra kiállott, 's igylevegőt szivhatott. Mind e' mellett csudálható, hogy e' borítékban a' madár meg nem fult. A' levél csak 10 unciát nyomott tartalmával együtt, a' levéldij csak kevéssé rugott többre 2 sillingnél.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiacson, Denes-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
uri utsza 453.